

ŽIVOTOPIS JANY LOUDILOVÉ

26. října 1942 jsem se se svým bratrem dvojčetem, narodila v Kolínském sanatoriu Dr. Procházky. Vánoce jsme přežili, ale o šest hodin starší bratr dostal černý kašel, který v té době byl velice rozšířený. My jsme se nakazili také a můj bráška zemřel 3. ledna 1943. To je naše narození.

Starší bratr se narodil v roce 1936. V té době zemřela moje babička - (mámina máma) a na podzim k nám přibyla nemladší sestra mojí mámy. Žila s námi až do doby než se vdala. Vlastně jsem dostala sice starší, ale moc hodnou tetu (sestru). Skoro celý život se starala o moje oblečení, pletla pro nás, háčkovala, dost mě toho naučila. Když nebyl táta doma, brala mne do kina, které také bylo v Nových Dvorech, někdy i do divadla, což se jednou nevyplatilo. Dobrý voják Švejk, hlavní roli hrál pán z Malína, všichni to byli ochotníci. Divadlo plné, není divu, že si mne někdo všiml. Já dcera nepřítele státu jsem šla na Švejka a ne na něco budovatelského. Sám pan ředitel mi vyčinil. Před celou třídou.

Dost často jsem bývala nemocná. Hračky jsem měla. Pamatuji si dřevěnou kuchyňku, tu jsem si sestavovala podle naší kuchyně. Jen malou odbočku. Nyní když se dívám na staré filmy zjišťuji, že v dělnických rodinách snad ani jiné nebyly. Malé obměny, ale stále stejný styl.

Jezdili jsme na výlety (po okolí). Dost jsme se scházeli u tátových bratrů i nějaké společné výlety byly. Nejstarší bratr Václav byl kapelník táta uměl hrát na dost nástrojů a kde bylo potřeba, zaskočil. Hlavně bubínek při pochodových oslavách. Tancovačky v celém okolí. Myslím, že nějakou vzpomínku na kapelníka Havelku mají v Čáslavském muzeu. Auto nám zůstalo, protože bylo napsané na máminu sestru.

Pananky, postýlky, medvídci, kočárek a hlavně pohádky, které dostával táta se zbožím jako reklamní. Nejprve jsem si je jen prohlížela a jako starší četla. Různé vystřihovánky. Jen panenku chodící a s vlásky jsem nedostala. Odnesl to můj medvídek, kterého jsem tak dlouho česala a stříhala, až byl skoro holý.

Vyřezával betlémy. A když se vrátil z kriminálu, vyřezal krásnou ptačí klec, svícen, svícen. Ale jen na vystavení.

Do školy jsem začala chodit u nás v Malíně. Měla tři třídy. První byla samostatná a další se spojovaly po dvou ročnících. Tenkrát to byla trojtřídní národní škola. Ředitel a dva učitelé. Jedna paní učitelka říkala, že dříve ředitel školu řídil, dnes ředitel ředí.

Do „měšťanky“ osmileté střední školy v Nových Dvorech jsme přešli z páté třídy. Bylo nás asi devět z páté třídy. Tam jsme patřili. Nikdo si nemohl školu vybírat. Jen žáci, kteří bydleli kolem nádraží a poblíž značky Sedlec se dostali do škol v Kutné Hoře. Někteří si dokonce nechali zapsat přechodné bydliště u příbuzných v Kutné Hoře. To se opakovalo i v letech příštích.

Aby babičce, která zůstala sama a nechtěla přijít o byt, nebo kus rodinného domu si nechala připsat vnuka nebo jiného příbuzného k sobě.

V Nových Dvorech to bylo jiné. Škola v zámku, Děti se sem sjížděli asi z osmi vesnic (dnes obcí) Sedlec, Nové Dvory, Svatý Jakub, Svatá Kateřina, Svatý Mikuláš, Jedna žačka z Lišic, Kobylnice, Habrkovice. Kluci jezdili na kolech. Na nádvoří byla velká „kolárna“.

Můj vstup na tuto školu také nebyl nijak světoborný. První co bylo, třídní učitel vyplnil dotazníky. Kolik nás je v rodině, kdo kde pracuje, a já musela říct. „Můj táta je zavřený“. Třídní učitel, pan profesor hudby Václav Růt, kterého uklidili do Nových Dvorů, protože se nepodvolil nátlaku KSČ, to vzal naprosto bez jediného slova a víc se k tomu nevracel.

Učitelé se tam tolik nestřídali a tak si pamatovali mého bratra a moc se divili, že jsme sourozenci. Bratr chytrý, poslušný a já divoká, těžko chápající nejen učivo, ale všechno kolem. Ráda jsem zpívala, měli jsme tam pěvecký kroužek, tak i na budovatelské písně došlo.

Když jsme se rozhodovali o dalším zaměstnání, zase to bylo společně ve třídě. Kdo chtěl na školy, kdo se chtěl učit. Na školu jsem neměla a když jsem později mluvila s dalšími ženami, do škol se stejně nedostaly. Bylo mi nabídnuto několik učebních oborů. Vybrala jsem si prodejnu obuvi.

Byla tam také nabídka do prodejny vetešnictví. To byl velký povyk ve třídě, že půjdu do vetešnictví. Měla jsem nastoupit v září do učení v Koryčanech. Máma mi chystala věci do internátu a já jsem onemocněla. Dostala jsem zápal plic. Hrozně ráda jsem jezdila na kole, ale nesměla jsem, abych se neuhřála. O těchto prázdninách jsem podnikla první dlouhou jízdu s bratrancem do Žehušic. A od té doby vím, že jsem se uhnala a onemocněla. Ale později jsem si dala dohromady, že tuberkulóza, se kterou jsem se šla léčit do Prahy do nemocnice v Krči, byla v tu dobu také rozšířená. Pobyla jsem tam osm měsíců, potom ještě dlouhou dobu doma. Na učení jsem už byla stará, tak nezbylo než nastoupit do obuvi jako prodavačka. Postupem času jsem si udělala dálkově list výuční, na vedoucí,

Dělala jsem v tomto oboru až do narození 1. syna v r. 1964. Tři roky doma, protože nebyly školky, a jen štěstí, že mi ho vzali do školky v Malíně a další školní rok mohl přejít do Sedlce. Mezitím jsme začali stavět domek v Sedlci.

Stavělo se většinou o sobotách a nedělích, kdy měli řemeslníci volno. Jídlo jsme vařily s mámou v Malíně a já velké tašky na kole (to už jsem mohla a musela jezdit) včetně talířů a dalších potřebných věcí. Celou stavbu se stavělo vodou z „lejty“, to byla zemědělská nádrž na kolech hlavně na kejdu, ale na stavbu velice užitečná. Po dostavbě rodiče domek v Malíně prodali a přišli k nám.

Stěhovali jsme se v r. 1967. A za dva roky po nás se nastěhovali rodiče.

Přišel rok 1968 a s ním pomoc vojsk. Nezapomenu na hukot tanků na nadjezdu, v nedostavěném domku, za námi na kopečku Háj a pole a stále jezdili spřátelené armády. Seděla jsem v kuchyni pod oknem, ve tmě, vedle čtyřletý syn s manželem ... Rusové se rychle zabydleli ve Zdechovicích a jejich nájezdy do obchodů také stály za to. Když přišli k nám do obuvi, zůstaly jen holiny a pár nejmenších kufrů. A voňavka, velice silná. Duchy tak nějak se jmenovala.

Další syn se narodil v r. 1969. To už jsem byla doma jen rok, protože máma šla do důchodu, tak jsme se střídaly. Zpět do prodejny jsem už nešla. Naskytla se mi příležitost v Sedlci ve školce jako školnice. Vzala jsem to proto, že jsem byla doma a mohla kdykoliv doběhnout domů. Táta zemřel v roce 1979 na leukemii. Byl natolik vycvičený z lágru, že jsme nepoznali, že je nemocný.

Školnictví obnášelo v té době: topení v trojích velkých kamnech na uhlí. Školka byla v prvním patře. Nejméně šest uhláků nanosit, dřevo na podpal. Odpoledne vybrat popel, nikde nesmělo hořet. Připravit na ráno na zátop. Když kamna nebyla vychladlá, tak připravené dřevo vyhořelo a ráno bylo víc práce. Uhlí a dřevo se skládalo na dvoře v kůlně. Moc mi s tím pomáhal manžel. Většinou všechno odnosil a připravil on. Ráno jsem došla do prodejny pro pečivo, nebo chléb, něco na pomazánku, udělat jí, natřít, uvařit čaj, nebo kakao, nebo jen mléko. Někdy byl i pudink, nebo kaše

Rozdat dětem, někdy s pomocí učitelek. Umýt nádobí, v zimě pomoci při oblékání dětí. A potom vzít káru a s druhou paní, která vydávala obědy pro ZŠ jet do „Masaryčky“, kde nám naplnily „lorny“ polévkou, přílohami a zpět, aby oběd moc nevystydl, rozdal dětem. Opět umýt nádobí, vytřít. Ještě předtím připravit lehátka na odpolední spánek, po spaní ustlat, uklidit lehátka. Další svačinu jsme přivezly s obědem, natřít, rozdat dětem, umýt nádobí a začít přípravu na topení.

Protože pětiletý plán zadržával, ono se to docela opakuje. Postavilo se sídliště, ale škola ne. Když už škola v Sedlci praskala ve švech, začalo přemísťování sedleckých dětí do Malínské školy. Bylo rozhodnuto, že se v přízemí ze dvou místností udělá kuchyně a jídelna.

Dnes když tam přijdu při volbách, neumím si představit, co se nám tam všechno vešlo. Začala jsem dělat vedoucí školní jídelny. Další učení, tentokrát dojíždění do Poděbrad a zkoušky na kuchařku. Nejprve zkoušky na vedoucí, potom Poděbrady. Protože jsem měla všechnu kvalifikaci, mezitím se postavila škola Jana Palacha s jídelnou, začala jsem jezdit do další menší jídelny. Po dvaceti pěti letech, naši jídelnu zavřeli a já měla přejít do Kutné Hory.

V tu dobu už máma nebyla v pořádku a v únoru 1996 ji ranila mrtvice. Při nemocné mámě jsem ještě stačila předat a zrušit naši jídelnu, kterou jsem otvírala. Zůstala jsem doma a pečovala o mámu. Zemřela v roce 2000. Dočkala se rehabilitace táty, ale proč byl opravdu zavřený, už se nedozvěděla. Od ní ani já.